

Michal Olbert, *Zajatecký tábor a tábor nucených prací Vojna v dobové reflexi obyvatelstva Příbramska*. Bakalářská práce FF JU, České Budějovice 2009, 68 s.

Posudek vedoucího práce:

Michal Olbert se ve své bakalářské práci rozhodl podívat na fungování tábora Vojna, jenž byl zřízen jako zajatecký tábor a následně tábor nucených prací pro usnadnění Sovětským svazem požadovaných dodávek uranové rudy, opačným pohledem, než bylo dosud zvykem – zejména v pracích Františka Bártíka, který patří k hlavním osobnostem dosud se tématem zabývajícím. Zatímco dosavadní výzkumy směřovaly k popsání života „vězňů“, Michal Olbert se snažil přiblížit vnímání tábora a jeho nedobrovolných obyvatel okolím.

První dvě kapitoly práce jsou vstupem do tématu, přiblížením problematiky těžby uranu (včetně připomínky dalších ložisek – zvl. Jáchymov), zajateckého tábora a následného tábora nucených prací, jeho vnitřního života, systému korekcí („bunkr“), problematice stravy, otřesné hygieny, vyčerpávající a nebezpečné práce i „odpočinku“ po práci – to vše pod dohledem, který odpovídal tomu kterému typu tábora – od válečných zajatců přes politické vězně až po lidi souzené za kriminální činy.

Nejdůležitější částí bakalářské práce je třetí kapitola věnovaná vzpomínkám pamětníků, převážně civilních zaměstnanců uranových dolů. Jejich pohled na fungování dolů je samozřejmě jiný, než byl pohled lidí pobývajících trvale za ostnatým drátem, nabízí interpretaci běžných lidí snažících se vyjít s realitou. Přes překážky, jimiž v životě prošli, chtějí najít dobře placené zaměstnání, ale také zůstat slušnými lidmi i v podmínkách, které tomu příliš nepřejí. Čtvrtý z pamětníků zde reprezentuje obyvatele regionu, který přímo s táborem, ani uranovými doly, neměl nic společného – a také o něm mnoho nevěděl: bylo to území, o němž se cosi tušilo, k strážným věžím a plotům se však nikdo nepovolaný neodvažoval přiblížit.

Z rozhovorů zde zaznívá leccos – včetně informací o útěcích, o určitých sympatiích, ale někdy i antipatiích obyvatel okolí vůči obyvatelům tábora. Cenným svědectvím je zdánlivá rozostřenost pohledů, neboť taková je realita – neštěstí druhých

si povšimneme, ale obvykle po chvíli jdeme dál, neneseme na svých bedrech neštěstí okolního světa.

Bakalářská práce Michala Olberta je opravdu výsekem z problematiky, okolí by mohlo být reprezentováno více nezainteresovanými osobami, zaměstnanci by mohli mít i jiné profese, zvl. by byl zajímavý pohled strážců. Padesátá léta jsou však již velmi vzdálená, pamětníků je málo, špatně se hledají...

Připomínám tu v tomto směru věci, kterých si Michal Olbert je vědom – ostatně se to v textu jeho práce zmiňuje. Interpretační závěry tak mohou být opravdu jen dílčí – i tak by možná tyto soudy mohly být nejen roztroušeny v třetí kapitole a v závěru práce, ale snad mohlo dojít i na dílčí samostatnou interpretační kapitolu k rozhovorům. Časové limity bakalářské práce jsou však nevelké, v tomto směru nebylo možné očekávat výrazně více. Za zmínku také stojí dobře koncipovaná obrazová příloha i poměrně bohatá literatura, z níž Michal Olbert vycházel.

Bakalářskou práci Michala Olberta rád **doporučuji k obhajobě** a přes dílčí připomínky **hodnotím stupněm výborně**.

doc. PhDr. Bohumil Jiroušek, Dr.

Radošovice 22. května 2009